

Trieu una de les dues opcions

OPCIÓ A

Llegiu aquest text i responeu les qüestions següents

L'home és davant del mirall. S'acaba d'afaitar i de dutxar. Amb una mà s'agafa el petit mixelín de la cintura, el mira al mirall i toca l'ase.

Dubta què posar-se. Com que dubta, pensa que avançarà feina si es posa la samarreta i els esllips. En busca uns de blancs, amb ratlletes blaves. Mira que no tinguin cap forat. Se'ls posa. En canvi, quan té la samarreta a la mà li sembla que potser serà millor no posar-se'n, i la torna al calaix. Obre l'altre cos d'armari i mira les camises. N'hi ha una de blanca, italiana, de cotó, que s'ha comprat fa unes setmanes, que li agrada especialment. L'agafa pel penja-robes i l'observa; l'atreu el tacte. Però el color blanc el fa gras. La torna a lloc. Amb els dits, com qui passa fulls d'un llibre, acaricia les mànigues de totes les camises. Decididament, les que li queden millor són la grisa i la negra. Però últimament se les ha posat sovint, tant que n'està tip. Si a la fi es decideix per una d'aquestes dues camises, podria posar-se els pantalons grisos, o els Levi's tenyits de negre.

Al dubte ja tradicional de no saber com vestir-se per quedar més afavorit s'afegeix que no sap gens com hi anirà, ella. ¿Vindrà amb un vestit especialment ostentós, o d'una manera més senzilla? Si, posem per cas, vingués vestida d'esport, ell, amb els Levi's negres i la camisa grisa o negra, quedaria bé. I l'americana arrugada. Perquè l'americana és un altre dels dubtes: ¿es posarà l'americana grisa (la més clàssica) o bé la de quadres verdosos? Si triés la camisa negra, l'americana de quadres li serviria per trencar una mica la serietat de la camisa i els pantalons, que pot ser excessiva, segons com. És clar que amb una corbata també pot trencar l'austeritat grisa-negra de la camisa i els pantalons. ¿Es posarà corbata o no? Amb la mà, aparta les camises i treu el penjacorbetes. ¿Quina s'hi posarà? ¿Llisa, de ratlles, de quadres? Amb l'americana de quadres, la corbata de quadres sobre quadres pot quedar massa xarona. O, precisament, posar-se quadres sobre quadres resultarà potser un xoc interessant, per brutal.

Quin Monzó, *L'illa de Maians*, Barcelona, Quaderns Crema, 1987³, p. 37-38.

1. Comprensió del text [3 punts]
 - a) Descriu el tema i les parts bàsiques del text. [1 punt]
 - b) Resumeix el contingut del text amb una extensió màxima de 10 línies. [1 punt]
 - c) Identifica i justifica les marques de modalització del text. [0'5 punts]
 - d) Identifica la tipologia textual especificant els trets corresponents que apareixen al text. [0'5 punts]
2. Anàlisi lingüística del text [3 punts]
 - a) Indica la pronunciació dels elements subratllats: [1 punt]
 1. els esllips: sorda o sonora?
 2. esport: oberta o tancada?
 3. posar: oberta o tancada?
 4. penjacorbates: sorda o sonora?
 5. llisa: sorda o sonora?

- b) Indica la funció sintàctica de les estructures sintàctiques subratllades: [1 punt]
1. Al dubte tradicional de no saber com vestir-se per quedar més afavorit [...]
 2. Si, posem per cas, vingués vestida d'esport, [...]
 3. Perquè l'americana és un altre dels dubtes
 4. És clar que amb una corbata també pot trencar l'austeritat grisa-negra [...]
- c) Digues quin és el camp semàntic que predomina al text i exemplifica-ho amb cinc mots del text. [1 punt]
3. Expressió i reflexió crítica [4 punts]
- a) Explica en quina mesura la narrativa curta de Quim Monzó reflecteix la societat contemporània i amb quins recursos literaris ho fa. (Extensió: 150 paraules) [2 punts]
 - b) Reflexiona sobre la funció de la literatura com a entreteniment. (Extensió: 150 paraules) [2 punts]

OPCIÓ B

Llegiu aquest text i responeu les qüestions següents

Si la forma analítica, pròpia de l'enquesta, caracteritza bàsicament les diferents formes literàries de què s'ha servit Fuster, independentment de les actituds i procediments particulars que cada una comporta, també hi podem trobar els trets estilístics més rellevants i personals.

Per a Fuster, escriure no és una operació intransitiva, tancada, que només concerneix l'autor. No és partidari d'escriure per a ell mateix, sinó per comunicar-se amb els lectors. D'aquesta exigència inexcusable, en deriven els requisits a què ha d'ajustar l'escriptura. El primer, la "claredat", que és la condició *sine quan on* de qualsevol forma de comunicació. La claredat, deia Ortega, és la cortesia del filòsof. És una fórmula que no deu agradar a Fuster. Molt malament han d'anar les coses per a la filosofia, i per a la "claredat", si aquesta no passa de ser una mera "cortesia" amb el lector. Tampoc no li pot fer gràcia l'aire de superioritat que té la delicadesa orteguiana. Per a l'escriptor, per a Fuster, si més no, la "claredat" no és una "cortesia", perquè

«la primera obligació de l'escriptor és de fer-se llegir»

i això *obliga*, ja d'entrada, a ser *clar*. Tot el que és obscur, en qualsevol de les formes en què puga presentar-se, l'irrita: va contra la seua naturalesa, que té horror al *flo*. Per això ha escrit:

«si hi ha alguna cosa que em repugni més, és semblar sibil·lític o confús».

Aquesta por l'ha immunitzat contra la inclinació a utilitzar un llenguatge conceptualista, recargolat, abstrús i picat d'una verola o altra. El propòsit de ser clar obliga Fuster a utilitzar la llengua comuna, a servir-se dels mots d'ús corrent per construir frases també normals, normalment curtes, planes, i intel·ligibles. Una escriptura en minúscula, domèstica, "en samarreta", que no necessita tirar mà de les grans paraules de l'eloqüència i del lirisme, per tal d'enlluernar el lector i produir-li pessigolles gratificadores.

Josep Iborra, *Fuster portàtil*, València, Tres i Quatre, 1982, p. 305-306.

1. Comprensió del text [3 punts]
 - a) Descriu el tema i les parts bàsiques del text. [1 punt]
 - b) Resumeix el contingut del text amb una extensió màxima de 10 línies. [1 punt]
 - c) A quina tipologia textual pertany el text? Explica'n les característiques. [0'5 punts]
 - d) Amb quin propòsit expressiu utilitza l'autor els recursos tipogràfics següents: cometes, cursiva i lletra més menuda. [0'5 punts]

2. Anàlisi lingüística del text [3 punts]
- a) Indica la pronunciació dels elements subratllats: [1 punt]
1. És una fórmula: sorda o sonora?
 2. tampoc: oberta o tancada?
 3. delicadesa: oberta o tancada?
 4. utilitzar: sorda o sonora?
 5. intel·ligibles: sorda o sonora?
- b) Canvia la correlació temporal verbal del primer paràgraf del text: de present a passat. [1 punt]

Si la forma analítica, pròpia de l'enquesta, caracteritza bàsicament les diferents formes literàries de què s'ha servit Fuster, independentment de les actituds i procediments particulars que cada una comporta, també hi podem trobar els trets estilístics més rellevants i personals.

- c) A continuació hem subratllat unes quantes estructures sintàctiques. Indica a quin tipus d'oració subordinada pertanyen i quina funció sintàctica fan dins de l'oració. [1 punt]
1. caracteritza bàsicament les diferents formes literàries de què s'ha servit Fuster.
 2. escriure no és una operació intransitiva.
 3. És una fórmula que no deu agradar a Fuster.
 4. No necessita tirar mà de les grans paraules de l'eloqüència i del lirisme, per tal d'enlluernar el lector.
3. Expressió i reflexió crítica [4 punts]
- a) Valora la repercussió de l'assaig de Joan Fuster en el context de l'època. (Extensió: 150 paraules) [2 punts]
- b) Fes una ressenya crítica sobre una lectura que hages fet en Batxillerat. (Extensió: 150 paraules) [2 punts]